

Műhely

BARBARA THREET

KÖZÖSSÉGET VÁLLALUNK EGYMÁSSAL

EGYHÁZI BESZÉD TESTVÉREGYHÁZKÖZSÉGI LÁTOGATÁSKOR¹

„Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem rólatok, és mindenkor minden könyörgésemben örömmel imádkozom mindnyájatokért, mert közösséget vállaltatok az evangéliummal az első naptól fogva mind a mai napig. Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára. Így kell gondolkodnom mindnyájatokról, mert szívemben hordozlak titeket, mivel fogságomban is, az evangélium védelme és megerősítése közben is mindnyájan együtt részesültök velem a kegyelemben.” (Fil 1,3–7)

Az egyházaink közti kapcsolat hosszú története, a lelkészek és gyülekezetek közti kommunikáció nagyszerű példája a jóakarát és barátság kifejezésének.

Csaknem kétezer évvel ezelőtt fogalmazta meg Pál apostol a filippi gyülekezethez írt levelében a következőket: „Hálát adok az én Istenemnek, valahányszor megemlékezem rólatok, és mindenkor minden könyörgésemben örömmel imádkozom mindnyájatokért, mert közösséget vállaltatok az evangéliummal az első naptól fogva mind a mai napig. Éppen ezért meg vagyok győződve arról, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára.”

A mi gyülekezetünk tagjai értetek is imádkoznak és szeretettel gondolnak rátok. Elszomorított, hogy az elmúlt években mi kevésbé tudtuk kapcsolatunkat ápolni Veletek. Mindez azért volt, mért gyülekezetünk tagjainak figyelme arra

¹ A prédikáció elhangzott 2009. június 21-én az Iklandi Unitárius Egyházközség templomában. Pálffy Tamás Szabolcs fordítása

irányult, hogy lelkészt találjanak. Ez sikerült, így gyülekezetünk ismét megerősödött. Szeretnénk a Veletek való kapcsolatunkat megújítani. Szeretnénk jobban megismerni Titeket, falutokat és történelmét, valamint Erdélyt. Kíváncsiak vagyunk, hogy egyházi közösségekként mit tudunk tanulni egymástól, és hogyan tudjuk egymást segíteni és megerősíteni.

Gyülekezeteink az elmúlt évek folyamán sok kihívással kellett hogy szembenézzenek: új lelkész érkezése, pénzügyi nehézségek, a gyülekezeti tagságban bekövetkezett változások. Ti Erdélyben sokszor megtapasztaltátok unitárius egyházatok, hitetek üldözését, és ennek ellenére, íme, megmaradtatok.

Egyháztörténelmünk folyamán nekünk nem voltak ilyen megpróbáltatásaink. De Veletek együtt mi is büszkéek lehetünk a több mint 440 éves hitünkre és egyházunkra, amely mindig a szeretet, a remény és a türelem egyházaként működött.

Olyan utakat és lehetőségeket szeretnénk találni, amelyek közelebb hozzák egymáshoz gyülekezeteinket. Szeretnénk megosztani egymással örömünket, és szeretnénk segíteni egymást a megpróbáltatások idején. Szeretnénk, ha gyermekeink megismernék a ti gyermekeiteket – ezért is hoztam olyan kifestőkönyveket, amelyeket a mi gyermekeink is használnak. Gyülekezetünk fiataljait érdeklí, milyen tizenévesként élni a világnak ezen a részén. Minket, felnőtteket érdekel, miként is gyakoroljátok vallásotokat itt, Erdélyben, hogyan befolyásolja a hitetek az életeteket. Szeretnénk osztozni veletek hitetekben. Mi is érezzük az egy Isten hatalmát életünkben, akárcsak ti. Ismerjük Isten szeretetét, amely velünk van örömünkben, érezzük támogatását és gondviselését életünk nehéz időszakában, és hisszük, hogy ti is megtapasztaljátok mindezeket.

Tudjuk, milyen fontos egy hívó közösségben élni, és milyen csodálatos, ha bővíteni tudjuk ezt a közösséget más településeken, más országokban élők bevonásával. Akárcsak ti, úgy mi is a jézusi parancsolatnak megfelelően kívánjuk élni életünket, a „szeresd felebarátodat, mint magadat” (Mk 12,31a) felhívás beteljesítésével.

Vallásos életvitelünkben jelentős törekvésünk, „hogy igazságot cselekedjél, szeressed az irgalmasságot, és hogy alázatosan jársz a te Isteneddel.” (Mik 6, 8b)

Pál apostol első Thesszalonikai levelében nagyon okos tanácsot ad számunkra: „Mindenkor örüljétek. Szüntelen imádkozzatok. Mindenben hálákat adjatok; mert ez az Isten akarata a Krisztus Jézus által ti hozzátok. A Lelket meg ne oltátok. A prófétálást meg ne vessétek, Mindent megpróbáljátok; a mi jó, azt megtartsátok! Mindentől, a mi gonosznak látszik, őrizkedjétek! Maga pedig a békeségnek Istene szenteljen meg titeket mindenestől; és a ti egész valótok, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére.” (1Thessz 5,16–23)

Ezek azok a dolgok, amelyeket egyházi közösségekként mi is szeretnénk megkapni egymástól: örvendeni egymásnak, imádkozni egymásért. Segíteni egymást a nehézségek idején, megosztani javainkat, hisz egyháztagokként és gyülekezetekként olyan kincsekkel rendelkezünk, mint a bölcsesség, a történelem, az anyagi és lelki javak. Oly módon szeretnénk részesei lenni ennek a kapcsolatnak, hogy segítsen mindannyiunkat lélekben gazdagabbnak lenni, közös unitárius hitünkben megerősödni, hogy megtartsuk mindazt, ami jó és igazságos. Pál így folytatja tanácsát az első thesszalónikai levél 5. részében: „Hű az, a ki elhívott titeket és ő meg is cselekszi azt. Atyámfiai, imádkozzatok érettünk. Köszöntsétek az összes atyafiakat szent csókolással. Kényszerítlek titeket az Úrra, hogy olvastassék fel e levél minden szent atyafi előtt. A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme veletek!” (1Thessz 5,24–28)

Mindannyian tudjuk, hogy Isten hűséges, hogy bármi történjék is velünk, Isten mindig jelen van, mindig megerősít hitünkben. Isten gondviseléséhez hasonló hűségre törekszünk magunk is. Ezt persze teljesen nem tudjuk elérni, de törekedhetünk felé. E közös lelkiségben köszöntünk Titeket, imádkozunk Értetek és szeretettel gondolunk Rátok. Arra kötelezzük magunkat, hogy ne feledkezzünk meg Rólatok, hogy támogassunk Titeket és osztozzunk Veletek nagyszerű unitárius hitünkben.

Melrose-i egyházközségünkben minden istentisztelet közös énekléssel végződik. Szeretnék most énekelni, kérlek, fogadjátok úgy, mintha egész gyülekezetünk énekelne a Tiéteknek. „Ragyogjon rád a napsugár,/ Vegyen körül szeretet/ a benned levő tiszta fény vezesse léptedet.”

Köszönöm a lehetőséget, hogy most itt, templomotokban prédikálhatok. Egy Istenünk áldása legyen életeteken! Isten áldjon! Ámen.

A Melrose-i Unitárius Univerzalista Egyházközségről és lelkészéről

Melrose 26 000-es lakosú kisváros, és gyülekezeti tagjaink legnagyobb része itt lakik. Melrose szép parkok és kis tavak városa sok lakóházzal, kis üzleti vállalkozásokkal, iskolákkal és templomokkal. Nagyon közel van Bostonhoz, amelynek lakossága meghaladja a félmilliót. Gyülekezeti tagjaink nagy része Bostonban és környékén dolgozik irodákban és főiskolákban. Egyházközségünket hozzávetőleg 140, különböző nemzedékhez tartozó felnőtt személy és mintegy 80 gyermek és ifjú alkotja. Minden vasárnap délelőtt istentiszteletet tartunk, hét közben pedig sok egyházkö. gi tevékenység zajlik nálunk. Egyházi Igazga-

tó Tanácsunk és különböző bizottságaink tagjai gyakran találkoznak és tanácskoznak, ugyanakkor más összejöveteleink is vannak: közös étkezések, csoportbeszélgetések, ifjúsági kirándulások és egyébek. Hoztam nektek egy bemutatót gyülekezetünk Vezető Tanácsáról. Ha fellapozzátok, színes fényképeket láthattok a tagokról, családokról. Olyan képeket is láthattok, amelyek segítségével gyülekezeti eseményeinkbe nyerhettek betekintést.

Két éve vagyok a Melrose-i Unitárius Univerzalista Egyházközség lelkész-nője. Melrose-ba jövetelem előtt négy évig egy másik UU gyülekezetben szolgáltam, és még korábban Kaliforniában börtönlelkészként dolgoztam, olykor örült bűnözők közt is.

Ahogy az Egyesült Államokban gyakran előfordul, azután lettem lelkész miután felneveltem gyermekeimet, azaz két lányomat. Előzőleg más foglalkozásom volt. Két felnőtt lányom van: Meg, aki 38 éves és Serena, aki 35 éves, ugyanakkor négy unoka (2–13 évig terjed életkoruk) büszke és boldog nagymamája is vagyok. Számomra igazi öröm lelkésznek lenni és megélni általam választott unitárius univerzalista hitemet.

Kalifornia államban, Berkeley városban a Starr King Teológiai Intézet diákjaként tanultam és készültem a lelkészi szolgálatra. Itt találkoztam egy pár erdélyi lelkésszel, akik egy-egy évet itt tanultak. Elsőéves diákként sokszor beszélgettem Kiss László lelkésszel, különösen amikor feleségével első gyermekük megszületését várták. Megdöbbenéssel és mély szomorúsággal értesültem haláláról: nagyon jó emberként és elkötelezett lelkészként ismertem meg. Másodéves diákként ismerhettem meg Koppándi Botond torockószentgyörgyi lelkészt, harmadéves koromban pedig Székely (Zsigmond) Kinga Réka, jelenlegi humoród-szentpéteri lelkésznel tanulhattam együtt. E három nagyszerű erdélyi lelkész keltette fel érdeklődésemet, tett kíváncsivá Erdély iránt.

IMA

A BERDE MÓZES UNITÁRIUS GIMNÁZIUM
BALLAGÁSI ÜNNEPI ÁHÍTATÁRA,
2009. JÚNIUS 11.

„Ezek után magához hívta a tizenkettőt és kiküldte őket kettesével. Hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek fölött, és meghagyta nekik, hogy semmit se vigyenek az útra egyetlen vándorboton kívül, se kenyeret, se tarisznyát, se pénzt az övékben;” Mk 6,7-8

Örökkévaló szeretet, egy igaz Istenünk.

Hajlékodonban összegyűltünk, imára kulcsoltuk a kezünket és magasra emeltük ünneplőre hangolt szívünket, hogy az érzések és érzelmek magaslatában Téged megtaláljunk. A tanítómester szertartásos hagyatéka és a tiszteletadás hangszava egybe gyűjtötte a tizenkettődik közösségét még egyszer, utoljára.

Az Élet forrása te vagy Istenünk, ezért hálát adunk, hogy legjobb zamatából részesedhetünk ez ünnepi órában. Az Élet tapasztalatszerző útra hívja ezeket a fiatalokat, hogy azok, mint az egykori tizenkettő, bizonyosságot tegyenek hitükről cselekedeteik által. Az Élet azonban feltételeket szab, akárcsak egykoron a tanítványokat elbocsátó mester, és arra utasít, hogy az indulóban lévők semmit se vigyenek az útra egyetlen vándorboton kívül, se kenyeret, se tarisznyát, se pénzt az övékben.

Diákevek alatt a vándorbotot kifaragták, hogy az erős támasz legyen az úton. Otthoni fából, a családi fészek pótolhatatlan kertjéből, ahol édesanya és édesapa legszebb álmaiban aranyalmát termő kincsként álmolta meg azt a csemetét. Erős, éles faragókéssel faragták azt a botot, olyan késsel, amely évszázados hagyományok tüzeiben edződött, hogy éle egyenes, tisztességes, ember elejébe való legyen. Öreg, viharverte, de méltóságteljes műhelyben, amelyet a vendiákok „Ósi Schola”, „Keresztúri Paedagogium”, „Tanoda”, „Alma Mater” nevek alatt tiszteltek és tisztelnek.

Az ünnepi órában áldásodért fohászunk, hogy legyen az indulóknak bátorsága egyedül erre a botra hagyatkozni, hiszen csodálatos érzés, amikor őszintén merünk ráhagyatkozni isteni gondviselésre és magunkkal hozott szellemi kincseinkre, hogy munkálkodhasson az akaratod szerint belénk oltott emberi lélek. Bizakodva kérünk, add, hogy gyermekeid lélek szerinti emberekként, az ál-